



Чика Стева је био мој супер колега. Сви који су га знали ценили су га као стручњака, али изнад свега био је изузетан човек. Стевина супруга Љубинка према мени је имала посебне симпатије из разлога што смо земљаци. Била је родом из Жиче код Краљева па сам је сваки пут подсећао на родни крај кад год сам се појављивао на њиховим вратима. Љубинка је била професор књижевности али је историју наследила рођењем и увек смо наше разговоре почињали о Жичи, Студеници и Долини Јоргована. Са чика Стевом разговори су били друге природе. Био је љубитељ помало бoемског живота и сваки пут када смо одлазили на неко службено путовање користили смо прилику да посетимо какав ресторан или кафану који би нам касније остали у што дужем сећању.

Сетим се тако понекад села Растиште на Тари и кафане “Растанак у зору”. Онда неке крчме у околини Бранковине која има назив “Џибра”. Затим кафане “Код банкрота” у Крагујевцу. Али, кафана “КОД ДВА МАНДОВА” је посебна прича.

Тога дана Стева и ја смо били на службеном путу по Банату. Негде на пола пута од Кикинде према Кањижи мени западе за око кафана “Код два мандова”. Наговорих Стеву да свратимо чисто из радозналости да видим шта све тамо има. До улазних врата кафане једва смо се “пробили” од крша и лома који је испред кафане. Унутра, додуше, све скоцкано. Просто да човек не поверује. Дочека нас црнпурасти газда са великим златним ланцем око врата и моћним прстеном на руци. -Добро дошли господо у наш ресторан! Добро дошли у мој скромни дом. Услуга врхунска, пиће 'ладно. Чиме бих могао послужити праве госте, праве путнике намернике? Алкохолно? Или можда...безалкохолно? Само изволите!

Не знам какво је било Стевино пиво, али сок који сам пио био је толико хладан да су ми скоро уши утрнуле. Газда је то приметио па ми је одмах предложио да мало обиђем око кафане и погледам половне ствари које су на продају, док сок не постигне оптималну температуру. И стварно, било је ту свега. Половног намештаја, беле технике, разних прикључних пољопривредних машина, мешалица за бетон, па чак и један компресор за асфалтирање путева.

Уђем у кафану, а газда као да је чекао мој повратак да би могао да започне причу о својој животној судбини и наравно да нешто успут и прода својим гостима, ако буде могао.

-Брат и ја смо отишли да радимо у Немачку. Ја сам прао улице у Хановеру, а брат се запослио у фабрици за рециклажу “Алба”, у Берлину. Имао сам ја у плану да зарадим тамо што више, ал' не може се брате мили. Црево тешко и дугачко, а притисак јак и велики. Што сам имао пара, имао сам, вратим се овде на село и отворим ову кафаницу. Онда сам се са братом договорио да кад долази донесе и ове половне ствари јер ми је ту главна зарада.

Шваба то баца и не треба му. Битно је да му изнесеш из куће. Улог-нула, а зарада како кад. Ако си видео тамо испод оне шупе, имам и машину за пресовање. То ми је брат донео и рекао да гостима послужујем пиће искључиво- лименка и пластика. Стакло никако. Празну амбалажу испресујем, па и ту капне који динар кад је продам у фабрику у Нови Сад. Е сад, кад погледаш то испадне овако. Пиће и кафу продајем на “бело” кроз папире, а отпадно гвожђе и половне ствари на “црно”. За то нико не пита. Ми се налазимо у селу, а ови градски дечаци овамо слабо залазе. Кажу много је врућина и сметају им комарци.

Испричасмо се са газдом, пописмо по пиће и онда “терај” даље. Све време до Кањиже, а касније и до Суботице причали смо о чудесној кафани “Код два мандова”. Када смо кренули од Суботице према Бачкој Тополи угледам натпис, кафе-бар “Коктел Мућка”. Упитах Стеву да ли би хтео да свратимо, а он ме само погледа и са смешком одговори -Вози деране! Нешто нисам жедан!

